

A la Reguereta

- Bon dia Teresina.
- Bon dia Carmeta. Quin matí més calorós, no trobes?
- Ja ho pots ben dir. Talment com si caigués foc
- Si més no, la bugada s'eixugarà abans.
- I nosaltres acabarem ben amarades...Guaita qui arriba! Ja pensàvem que no vindries avui, Vicenta.
- Ca! Si encara em queda un altre gibrell com aquest ple de roba per rentar. Que ahir va venir a sopar mon germà, la cunyada i tota la mainada i em van deixar la roba de taula més bruta que un fregall.

Les tres dones van començar a ensabonar la roba en un angle del safareig.

- Què en sabeu de la Ramona de cal Sabater. Fa ben bé una setmana que no la veig – es va interessar la Teresina.
- Què no us n'heu assabentat? – respon fer la Vicenta – Diuen que ha marxat a fer de minyona a casa d'uns senyors de Barcelona.
- I tu t'ho has cregut, beneita?. Què no ho saps que està en estat i que de la vergonya no vol sortir de casa? – aclarí la Carmeta
- Què em dius ara? – se sorprengué la Teresina-.I qui deu ser el pare, si del xicot amb qui festejava, ja fa mesos que no en queda ni rastre?.
- En Quimet... aquell noi de Menàrguens ?Semblava que no hi fos tot, però ben ràpid que la devia clissar- intervingué de nou la Carmeta, que semblava estar al corrent de tot-. A mi no m'estranyaria que el senyor Rufino hi tingués alguna cosa a veure...
- Aquell vell?- s'estranyà la Vicenta

- No veus que ella va tan justa de calés, que molts mesos ni tan sols en té per pagar-li el lloguer, i...a ell, d'ençà que va enviudar, no li deu fer res de cobrar-s'ho de la peça. Vaja quin un!- va aclarir la Carmeta
- Quina poca vergonya!- la Teresina no se'n podia avenir
- Doncs que Déu em perdoni, però des que tenim nou rector, que no es perd cap missa. Cada diumenge, ben empolainada i a primera fila. Fins i tot vaig veure com, després del sermó, es picaven l'ullet.- afegí la Vicenta
- Valga'm Déu.-La Teresina estava escandalitzada
- És que és un mossèn tan jove i eixerit!.- opinà la Vicenta, amb un to que podia semblar fins i tot condescendent
- En canvi, el meu Aureli és tan babau que de vegades sembla que no sàpiga parlar.-confessà la Carmeta

Just en aquell moment els tocs del campanar de Santa Maria van indicar que ja era la una del migdia.

-Caram, que tard que s'ha fet!. Amb bona companyia el temps passa volant. Jo us deixo, que encara he de passar pel mercat a comprar alguna cosa per fer el dinar. Apa, adéu, que acabeu de tenir un bon dia.-s'acomiadà la Carmeta. mentre recollia el gibrell ple amb la roba ja neta i se'l carregava sota el braç.

La Carmeta. enfilà amb bon pas cap al carrer Major, passà d'esquitllentes per la plaça del Mercadal, que en aquella hora del migdia encara era força concorreguda, tot i la calor canicular del mes de juliol, i es perdé pel carrer de la Botera, pensant que encara tindria temps de tornar-hi a tafanejar les parades de roba, i per comprar algunes verdures. Que l'Aureli els dissabtes

acostumava a arribar tard. Segur que s'havia quedat xerrant amb algun veí, allà a l'hort, sota alguna figuera, mirant d'arreglar el món.

En arribar a casa, deixà el gibrell de la roba al terrat. Ja l'estendria després de dinar, que anava justa de temps. Entrà al dormitori, i sobre la calaixera, on hi havia d'haver el moneder amb els diners, hi havia un full de paper amb unes paraules escrites. Li va costar de reconèixer-hi la cal·ligrafia de l'Aureli, normalment tremolosa i recargolada. Però era d'ell:

“Carmeta, he decidit donar un tomb radical a la meva vida.

No em busquis. Me'n vaig amb la Ramona de cal Sabater.

T'ho volia explicar, però com que sempre parles tu, no he trobat l'ocasió.

Adéu

Aureli “

Signat: *Encarsius*